"… і пам’ять ніжних на землі".
В. Блакитний

На щастя сакви приторочені,
на славу вигнуті луки —
це нас на сідла позолочені
колись підносили віки.

І бистрі коні, сріблом ковані,
і повні стріл сагайдаки…
Це ми – комонні і шиковані
у Святославові полки.

І килими, й зелене клечання,
і через сідла – красна дань:
і полонена Половеччина,
і золота Тмутаракань…

…Бредем в колошах десь по Ніжині.
Боїмся вітру і води —
і не комонні, і заніжені,
і без оружної ходи.

По нас ні дзвону, ні віхолиці,
і не співає турів ріг.
Ми розбрелися по околиці —
полки, що збилися з доріг.